

Erfdochter

Erfdochter

Chloe Quinn #1

Stella Dorenhart

Schrijver: Stella Dorenhart
Coverontwerp: Stella Dorenhart
ISBN: 9789403867106
© Stella Dorenhart

DANKWOORD

Dit verhaal is ontstaan dankzij de mensen om mij heen.

Mijn dochter, die me elke dag leert hoe magisch het leven kan zijn, mijn familie, die altijd in mij gelooft, en de vrienden die me steunen, aanmoedigen en inspireren. Zonder jullie was dit boek er niet geweest.

Dank aan iedereen die in verhalen gelooft, die nieuwsgierig blijft, en die de moed heeft om anders te zijn. Jullie maken de wereld mooier.

1

Ik was aan het doodgaan. Niet dramatisch of zo, gewoon aan het langzaam wegwijnen terwijl ik probeerde te doen alsof alles normaal was. Wat dat best moeilijk kan zijn als je in de klas zit en plotseling alle gedachten van je klasgenoten kunt horen.

God, wat is Chloe stil vandaag?

Denkt ze dat die trui haar ook slank maakt? Echt niet.

Waarom kijkt ze zo raar? Alsof ze pijn heeft of zo.

Ik knijp mijn ogen dicht en probeer de stemmen buiten te sluiten. Het helpt niet. Alsof ik met mijn handen een storm probeer tegen te houden. Ze worden alleen maar luider, als een radio die steeds harder wordt gezet tot het pijn doet in je oren.

Het was drie weken geleden begonnen. Eerst gewoon hoofdpijn, het soort hoofdpijn dat je krijgt van te lang naar je telefoon staren of te weinig slaap. Mama had me een pijnstiller gegeven en gezegd dat ik vroeger naar bed moest. Alsof dat het zou oplossen.

“Stress van school,” had ze gezegd terwijl ze mijn voorhoofd voelde. “Je bent altijd al een beetje gevoelig geweest, Chloe. Dat is niet erg.”

Maar dit was geen stress. Dit was iets anders. Iets wat me bang maakte.

Want naast de hoofdpijn kwamen er ook dromen. Vreemde, levendige dromen over plaatsen die ik nooit had gezien. Kristallen steden die in de lucht zweefden. Mensen die konden vliegen. En altijd, in elke droom, een vrouw met donker haar die naar me riep. En elke keer werd ik wakker met het gevoel dat ik haar bijna had aangeraakt. Een naam die ik niet kon verstaan, maar die toch vertrouwd voelde.

En nu dit. Gedachten lezen. Of tenminste, dat dacht ik tenminste dat het was.

Chloe ziet er echt ziek uit vandaag.

Dat was weer Tess’ stem in mijn hoofd. Mijn beste vriendin sinds groep drie, die naast me zat en bezorgd naar me keek. Maar haar mond bewoog niet.

“Chloe?” Meneer Smit stond voor mijn tafel, zijn wenkbrauwen opgetrokken in die typische lerarenblik van: let je wel op?

“Sorry, wat zei u?”

“Ik vroeg of je de vergelijking op het bord kunt oplossen.”

Ik staarde naar de wiskundeopgaven die voor mij net zo goed chinees hadden kunnen zijn. Normaal gesproken is wiskunde mijn beste vak. Het is het enige vak waar de wereld zich aan regels houdt. Ik ben altijd degene die haar hand opsteekt, die de antwoorden weet, die andere leerlingen helpt. Maar de laatste weken kan ik me nergens op concentreren. Normaal zou ik dit in mijn slaap kunnen.

“Ik... eh...” begin ik te zeggen.

Ze is echt raar de laatste tijd, dacht Sanne achter me. Misschien gebruikt ze drugs?

Mijn zus zei dat er op school ook kids zijn die pillen verkopen.

“Nee!” flap ik eruit, terwijl ik me omdraai naar Sanne. Ik kan het niet tegenhouden. Het schiet eruit voordat ik erover kan nadenken.

De hele klas kijkt me aan. Dertig paar ogen, allemaal vol vragen. Meneer Smit fronst.

“Nee wat, Chloe?”

Shit! Ik had hardop gereageerd op Sanne’s gedachten. Weer. Mijn maag trekt samen. Dit kan niet goed aflopen.

“Nee, ik... ik weet het antwoord niet. Sorry.”

Wat is er toch met haar aan de hand? dacht meneer Smit, terwijl hij me bezorgd aankeek. Misschien moet ik haar moeder bellen.

“Oké. Let de volgende keer dan beter op.”

Ik knik en probeer me klein te maken in mijn stoel. Nog vijftien minuten.

Dan kan ik naar huis en doen alsof dit allemaal niet gebeurde.

Maar het gebeurde wel. En het werd elke dag erger.

Gisteren had ik de gedachten van de caissière in de supermarkt gehoord.

Vorige week was het de buschauffeur geweest. En elke keer werd het duidelijker, luider, moeilijker te negeren.

Misschien word ik gek, dacht ik. Misschien is dit hoe een psychose begint.

Ik had het opgezocht op internet. Schizofrenie. Psychotische episodes.

Hallucinaties. Alle symptomen leken te kloppen. Stemmen horen die er niet zijn. Paranoia. Realiteitsverlies.

Maar dit voelde niet als hallucinaties. Dit voelde echt. Te echt om te negeren.

Chloe kijkt alsof ze gaat overgeven, dacht Kevin voor me.

Denk je dat ze zwanger is? vroeg Lisa zich af.

Nee job, ze heeft niet eens een vriendje, antwoordde Sanne in gedachten.

“Stop,” fluisterde ik, mijn handen tegen mijn oren drukkend.

Maar het hielp niet. De stemmen bleven komen, als water door een gebarsten dam.

Ze praat tegen zichzelf. Dat is echt niet normaal.

Misschien moeten we de leraar waarschuwen.

Mijn moeder zegt dat stress rare dingen met je kan doen.

Ze ziet er zo bleek uit. Wanneer heeft ze voor het laatst gegeten?

En toen explodeerde mijn hoofd.

Niet letterlijk, maar het voelde wel zo. Pijn schoot door mijn schedel alsof iemand er met een hamer op sloeg. Ik greep mijn hoofd vast en kreunde.

“Chloe?” Tess keek bezorgd naar me. “Gaat het?” Ze schrok zichtbaar en boog zich naar me toe, alsof ze me wilde opvangen.

“Ik...” begin ik, maar de pijn wordt erger. Het is alsof iemand mijn hersenen in een bankschroef heeft gezet en steeds strakker draait.

En toen hoor ik het weer, maar nu veel luider dan eerder.

Ze ziet er echt ziek uit. Misschien moet ik de leraar waarschuwen. Maar wat als ze boos wordt? Ze is de laatste tijd zo prikkelbaar. Misschien heeft ze hulp nodig. Professionele hulp.

Dat was Tess' stem. Maar haar mond bewoog niet. Ze keek me alleen maar aan met die bezorgde bruine ogen van haar. Ik wilde haar alles vertellen, maar ik kreeg geen lucht.

“What the fuck,” fluisterde ik.

“Chloe Quinn!” Meneer Smit keek streng naar me. “Taalgebruik!”

“Sorry,” mompelde ik, maar ik kon me niet concentreren op zijn boze blik. Want nu hoor ik iedereen. Alle dertig klasgenoten tegelijk, hun gedachten door elkaar heen als een kakofonie van stemmen.

Waarom doet ze zo raar?

Denk je dat ze drugs gebruikt?

Misschien heeft ze een breakdown.

Ze is altijd al een beetje vreemd geweest.

Mijn tante had ook zo'n fase. Die moest naar een inrichting.

Stil zijn, jullie, ze hoort ons.

Hoe kan ze ons horen? We zeggen niks.

“Stop!” schreeuwde ik en sprong overeind. Mijn stoel viel achterover met een klap die door het hele lokaal echode.

De hele klas werd doodstil. Dertig paar ogen staarden naar mij. Zelfs meneer Smit leek even van zijn stuk gebracht.

“Ik... ik moet naar de wc,” stamelde ik en rende het lokaal uit.

In de gang sloeg de kou tegen me aan alsof iemand een deur naar buiten had opengezet. Ik leunde met mijn rug tegen de muur en probeerde mijn benen te dwingen stil te staan. Het tl-licht zoemde boven me, veel te hard. Alsof zelfs het gebouw mee wilde praten. Ik slikte, maar mijn keel voelde droog als krijt.

Mijn hart bonkte zo hard dat ik dacht dat het uit mijn borst zou springen. Mijn handen trilden en ik voelde zweet op mijn voorhoofd, ondanks de kou in de gang.

Dit was niet normaal. Dit was echt niet normaal.

Mensen kunnen geen gedachten lezen. Dat bestaat alleen in films en boeken. Niet in het echte leven. Niet bij gewone meisjes van zestien uit Amsterdam-Noord, die zich druk maken om huiswerk, groepsapps en wat ze morgen aantrekken.

Maar hoe kon ik anders verklaren wat er gebeurde? Hoe kon ik anders weten dat Sanne dacht dat ik drugs gebruikte? Of dat meneer Smit overwoog mijn moeder te bellen?

Misschien ben ik echt gek, dacht ik. Misschien moet ik maar naar een psychiater.

“Chloe?”

Ik keek op. Tess stond voor me, haar blonde haar in de war omdat ze me achterna was gerend. Ze had haar rugzak nog om, alsof ze zo snel mogelijk het lokaal uit was gevlucht.

“Wat is er aan de hand?” vroeg ze en kwam naast me tegen de muur staan. “Je doet al dagen zo raar.”

Tess en ik kenden elkaar sinds groep drie. We hadden samen onze eerste schooldag gehad, samen leren fietsen, samen onze eerste crush gehad op dezelfde jongen in groep acht. Als er iemand was die ik kon vertrouwen, was zij het wel.

Maar hoe vertel je je beste vriendin dat je denkt dat je gek wordt?

“Ik word gek,” fluisterde ik.

“Wat? Waarom?”

Ik keek rond om zeker te weten dat niemand luisterde. De gang was leeg, iedereen zat nog in de les.

“Omdat ik dingen hoor. Dingen die mensen denken maar niet zeggen.”

Tess fronste. “Zoals wat?”

“Zoals dat jij je afvraagt of ik drugs gebruik. Net zoals Sanne.”

Haar ogen werden groot. “Hoe weet je dat? Ik heb dat niet gezegd!”

“Precies. Daarom word ik gek.”

We stonden een tijdje zwijgend tegenover elkaar. In de verte hoorde ik het gemompel van lessen die gewoon doorgingen, van leraren die lesgaven aan leerlingen die niet hoefden te doen alsof hun wereld op zijn kop stond.

“Oké,” zei Tess uiteindelijk en draaide zich naar me toe. Ze leek ineens veel ouder dan vanochtend. “Stel dat je niet gek wordt. Stel dat je echt gedachten kunt lezen. Wat dan?”

“Dan ben ik een freak.”

“Of dan ben je bijzonder.”

Ik lachte bitter. Bijzonder voelde als alleen. “Bijzonder? Tess, ik kan me niet eens concentreren in de klas omdat iedereen zo hard denkt. Hoe is dat bijzonder?”

“Omdat het betekent dat je hierin niet alleen bent.”

“Hoe bedoel je?”

Tess keek om zich heen, alsof ze zeker wilde weten dat niemand luisterde. Ze hield haar stem laag, bijna alsof ze een geheim in mijn oor wilde duwen. “Mijn oma vertelde me ooit verhalen. Over mensen die... anders waren. Mensen met gaven.”

“Verhalen zijn niet echt, Tess.”

“Misschien niet. Maar wat als ze dat wel zijn?” Ze pakte mijn arm. “Kom mee. Ik wil je iets laten zien.”

“Wat dan?”

“Iets wat mijn oma me heeft nagelaten. Iets wat volgens haar belangrijk was.”

Ik keek naar de deur van ons lokaal. School voelde ineens heel ver weg. Meneer Smit was waarschijnlijk nog steeds bezig met zijn wiskundeles, zich afvragend waar ik was gebleven.

“En school dan?”

“School wacht wel. Kom,” zei Tess, en dat verraste me. Tess zei dat nooit. “Dit is belangrijker.”

We liepen naar Tess’ huis. We zeiden bijna niets. Alsof elk woord te veel was, alsof de lucht zelf al vol zat.

Het was een klein rijtjeshuis aan de rand van Amsterdam-Noord, met een kleine voortuin vol bloemen die Tess’ moeder elke zomer opnieuw plantte. Nu, in oktober, waren de meeste bloemen verwelkt, maar er stonden nog steeds een paar late rozen die hun best deden om kleur te geven aan de grijze dag.

Tess’ ouders werkten allebei, haar vader bij een accountantskantoor, haar moeder als verpleegster in het ziekenhuis. Ze zouden pas laat thuis zijn.

“Wacht hier,” zei Tess toen we binnen waren, en ze rende naar boven.

Ik ging op de bank zitten en probeerde mijn gedachten op een rijtje te zetten. De woonkamer zag er precies zo uit als altijd, gezellig rommelig, met foto’s van Tess en haar familie aan de muren en een stapel tijdschriften op de salontafel. Een half opgegeten appel lag naast de afstandsbediening, en er stonden nog twee koffiekopjes van het ontbijt. Normaal. Alles was zo normaal. Maar niets voelde normaal meer.

De klok tikte alsof er niks aan de hand was. Alsof de wereld niet net in tweeën was gescheurd. Ik staarde naar die half opgegeten appel en dacht: zelfs die heeft meer rust dan ik. Waarom kon mijn leven niet gewoon normaal zijn?

Tess kwam terug met een oude doos in haar handen. Die zag eruit alsof hij honderd jaar oud was, gemaakt van donker hout met ingewikkelde versieringen die erin waren gesneden. Het hout was donkerbruin, bijna zwart, en de versieringen leken mee te bewegen in het licht.

“Dit was van mijn overgrootmoeder,” zei ze terwijl ze naast me kwam zitten. “Oma heeft het aan mij gegeven toen ze vorig jaar stierf. Ze zei dat ik het moest bewaren voor als ik iemand tegenkwam die het nodig had.”

“Wat zit erin?”

“Kijk zelf maar.”

Tess opende de doos met een klik die veel luider klonk dan hij eigenlijk had moeten zijn. Het was alsof het geluid door de kamer sneed. Erin lag een boek, oud, met een leren kaft en gouden letters die ik niet kon lezen. Ernaast lagen wat oude foto's, een paar vreemde munten en iets wat eruitzag als een kristal dat zijn eigen licht uitstraalde.

“Wat is dit allemaal?”

“Verhalen. Over mensen zoals jij.” Tess pakte het boek voorzichtig op, alsof het elk moment uit elkaar kon vallen. “Oma zei dat haar overgrootmoeder dit boek had geschreven. Verhalen over mensen die... anders waren.”

Het boek voelde warm aan toen Tess het aan me gaf. De leren kaft was zacht en versleten, alsof honderden handen het hadden vastgehouden. De gouden letters op de voorkant glinsterden, maar ik kon ze nog steeds niet lezen. Ik durfde het bijna niet vast te houden, alsof het me zou kunnen bijten.

“Wat staat er op de kaft?”

“Geen idee. Oma kon het ook niet lezen. Maar zij zei dat de juiste persoon het wel zou kunnen.” Mijn hart sloeg een slag over.

Ik sloeg het boek open. De pagina's waren geel en bros, bedekt met handgeschreven tekst in dezelfde vreemde taal als op de kaft. Maar terwijl ik ernaar keek, begonnen de letters te bewegen. Te veranderen. Het was alsof iemand langzaam de focus van een camera bijstelde.

Plotseling kon ik het lezen, alsof de woorden zichzelf vertaalden. Mijn adem bleef hangen.

“De Sluierwachters zijn degenen die tussen werelden kunnen reizen. Zij bewaken de grenzen tussen het bekende en het onbekende, tussen het gewone en het magische. Hun gaven manifesteren zich meestal rond de zestiende verjaardag, beginnend met hoofdpijn en vreemde dromen.”

Het voelde alsof iemand mijn dagboek hardop voorlas. En toch stond het hier, in een boek dat ik nog nooit had gezien. Drie weken hoofdpijn. Dromen die te echt waren. Stemmen die niet stopten. Ik keek naar Tess, naar haar vingers om de rand van de doos, naar haar gezicht dat ineens ouder leek dan vanochtend.

“Dit... dit staat hier al die tijd,” fluisterde ik. En het ergste was: een deel van mij was niet eens verbaasd. Alleen... opgelucht.

Mijn hart begon sneller te kloppen. “Wacht... jij bent toch net zestien geworden?”

“Vorige maand. Zestien.”

“Tess, dit is crazy. Dit kan niet echt zijn.”

“Lees verder.”

Ik wist niet of ik dit wilde weten. Maar mijn handen bewogen al. Ik keek weer naar het boek, mijn handen trilden licht. De tekst ging verder:

“De eerste tekenen zijn hoofdpijn, vreemde dromen, en soms het kunnen horen van gedachten. Naarmate de gaven sterker worden, kunnen Sluierwachters ook emoties voelen, herinneringen zien, en uiteindelijk portalen openen tussen dimensies.”

“Portalen?” fluisterde ik.

“Kijk naar de plaatjes.”

Tess sloeg de pagina om. Daar stonden tekeningen die zo gedetailleerd waren dat ze bijna leefden. Mensen die door glinsterende poorten stapten. Mensen die vlogen, hun armen gespreid alsof ze vleugels hadden. Mensen die licht uit hun handen lieten komen, stralen die de duisternis doorboorden.

En in de hoek van de pagina stond een tekening van een kristallen stad die in de lucht zweefde.

Precies zoals in mijn dromen. Dit was geen toeval. Dit kon niet.

“Dit is niet echt,” zei ik, maar mijn stem klonk niet overtuigd. “Dit kan niet.”

“Wat als het wel echt is? Wat als er een hele wereld is die je nog niet kent?”

Voordat ik kon antwoorden, hoorde ik een geluid buiten. Auto’s. Veel auto’s. En ze stopten voor Tess’ huis. Mijn hart sloeg op hol.

We liepen naar het raam en keken naar buiten. Drie zwarte SUV’s stonden voor het huis. Mannen in donkere pakken stapten uit, hun gezichten ernstig en professioneel. Ze zagen eruit als FBI-agenten uit een Netflix-serie, maar dan enger.

“Shit,” fluisterde Tess. “Wie zijn dat?” We keken elkaar aan, allebei doodsbleek.

Een van de mannen keek omhoog naar het raam waar wij stonden. Onze ogen ontmoetten elkaar, en ik voelde mijn bloed bevriezen. Hij had ogen die te licht waren, bijna wit, en zijn glimlach was te perfect.

Hij glimlachte naar me. Het was geen vriendelijke glimlach.

En toen hoorde ik zijn stem in mijn hoofd, helder als kristal: *Chloe Quinn. Eindelijk gevonden.*

“We moeten hier weg,” zei ik tegen Tess. “Nu.”

“Waarom? Wat is er-”

Ik greep haar pols en trok haar mee naar de trap. We stormden naar beneden, twee treden tegelijk.

De voordeur explodeerde naar binnen. De klap sloeg door de vloer, alsof het huis zelf even schrok.

Niet alsof iemand hem had ingetrapt, maar alsof hij gewoon... verdampte. Een seconde was hij er nog, de volgende seconde was er alleen een gapend gat waar de deur had gezeten.

“Rennen!” schreeuwde Tess.

We renden door de keuken naar de achterdeur. Ik hoorde voetstappen achter ons, kalm en methodisch. Ze hadden geen haast. Ze wisten dat ze ons zouden vangen. Het geluid bleef achter ons hangen, alsof het dichterbij kroop.

Tess rukte de achterdeur open en we stormden de tuin in. De lucht was koud en nat, en mijn longen brandden meteen.

Maar daar stonden er al nog meer. Mannen in zwarte pakken, wachtend alsof ze wisten dat we deze kant op zouden komen. Mijn hoop zakte weg. “Chloe Quinn,” zei een van hen, zijn stem kalm en vriendelijk. “Kom met ons mee. We doen je geen pijn.”

“Wie zijn jullie?” riep ik.

“Wij zijn van de Raad. Een organisatie die mensen zoals jij helpt.”

“Mensen zoals ik?”

“Mensen met... gaven.”

Hij stak zijn hand uit, en plotseling voelde ik een vreemde kracht die aan me trok. Niet fysiek, maar als iets diepers. Alsof hij probeerde mijn ziel naar zich toe te trekken.

“Nee!” schreeuwde ik.

En toen gebeurde er iets vreemds.

De lucht rond me begon te trillen. De grond onder mijn voeten voelde instabiel, alsof hij elk moment kon wegzakken. En plotseling, alsof iemand een gordijn had weggetrokken, zag ik iets wat er eerder niet was geweest.

Een scheur in de lucht. Een opening naar... iets anders.

Door de opening zag ik een kristallen stad, precies zoals in mijn dromen. Torens die reikten tot de wolken, hun oppervlak glinsterend in een zon die anders was dan de onze. En daar, staand in een tuin vol bloemen die licht gaven, stond de vrouw uit mijn dromen.

Ze had donker haar dat bewoog alsof er een zachte wind doorheen waaide, en ogen die de kleur hadden van diep water. Ze droeg kleren die ik niet herkende, maar die prachtig waren, alsof ze geweven waren van maanlicht en sterren.

Ze keek recht naar me en glimlachte.

“Eindelijk,” hoorde ik haar zeggen, hoewel haar mond niet bewoog. Haar stem klonk in mijn hoofd, warm en vertrouwd. “Ik heb zo lang gewacht.” Maar wie was ze? En waarom wachtte ze op mij?

De mannen in zwarte pakken keken geschokt naar de opening in de lucht. “Onmogelijk,” mompelde een van hen. “Ze kan nog geen portalen openen. Ze is nog niet getraind.” Ze keken geschokt naar elkaar, alsof iemand net de regels had gebroken.

“Blijkbaar wel,” zei de vrouw door de opening. Haar stem klonk nu hardop, melodieus en krachtig. “En nu is ze van mij.”

Ze stak haar hand uit naar me. “Kom, kind. Kom naar huis.”

“Ik ben al thuis,” zei ik verward.

“Nee,” zei ze zacht, maar haar glimlach werd warmer. “Maar dat ga je nog ontdekken.”

Ik keek naar Tess. Mijn beste vriendin stond naar de opening te staren alsof ze een geest zag. Het boek lag nog steeds open in haar handen, de pagina’s fladderend in een wind die er niet hoorde te zijn.

“Kom je mee?” vroeg ik.

“Ik... ik kan niet.” Tess keek me aan, tranen in haar ogen. “Dit is jouw verhaal, Chloe. Maar ik zal op je wachten.”

“Belooft je dat?”

“Ik beloof het.”

Ik pakte Tess’ hand en kneep erin. “Dank je. Voor alles. Voor het geloven in me.”

“Chloe,” zei ze, en ze gaf me het boek. “Neem dit mee. Volgens mij heb je het nodig.”

Ik pakte het boek aan. Het voelde warm aan, alsof het leefde.

Toen draaide ik me om naar de vrouw in de kristallen stad. Naar de keuze die ik moest maken. Blijven in een wereld waar mannen in zwarte pakken me achtervolgden, of stappen in het onbekende.

“Ik kom,” zei ik.

En ik stapte door de opening, weg van alles wat ik kende, naar een wereld die ik nog moest ontdekken.

Achter me hoorde ik een van de mannen vloeken.

“Ze is weg. De Sluierwachter is ontsnapt.”

“Vind haar,” zei een andere stem, kouder dan de eerste. “De Raad heeft haar nodig.”

Maar ik was al te ver weg om er nog om te geven. De opening sloot zich achter me met een geluid als zuchtende wind, en ik stond in de kristallen stad uit mijn dromen. De lucht rook naar bloemen en iets wat ik niet kon benoemen, iets wat rook naar magie.

“Welkom thuis,” zei de vrouw, en ze legde een hand op mijn schouder.

“Mijn naam is Aurelia. En jij, lieve kind, bent eindelijk waar je hoort.”

“Waar ben ik?” vroeg ik, kijkend naar de wonderlijke stad om me heen.

“Je bent in de Tussenwereld,” zei Aurelia. “De plek tussen alle andere werelden. En jij bent een Sluierwachter, iemand die tussen werelden kan reizen.”

“Maar ik begrijp er niks van.”

“Dat weet ik,” zei ze vriendelijk. “Maar dat komt wel. Je hebt tijd genoeg om alles te leren.”

“En die mannen? Die Raad?”

Aurelia's gezicht betrok. “Dat zijn de slechteriken in dit verhaal. Maar maak je geen zorgen, hier ben je veilig.”

Ik keek om me heen naar de kristallen stad, naar de zwevende tuinen en de mensen die door de lucht vlogen alsof het de gewoonste zaak van de wereld was. Dit was niet de wereld waarin ik was opgegroeid. Dit was iets uit een sprookje.

Maar voor het eerst in weken voelde mijn hoofd rustig aan. De stemmen waren weg. De hoofdpijn was verdwenen.

“Ben ik echt thuis?” vroeg ik.

Aurelia glimlachte. “Je bent waar je hoort te zijn. En dat is het begin van alles.”

2

De Tussenwereld is nog mooier dan in mijn dromen. Ik sta op een platform van kristal dat doorzichtig is, maar toch stevig aanvoelt onder mijn voeten. Om me heen strekt zich een stad uit die eruitzag alsof iemand regenbogen heeft gebruikt als bouw materiaal. Torens spiralen omhoog naar een hemel die niet blauw is, maar alle kleuren tegelijk, alsof de zonsondergang heeft besloten om de hele dag te blijven.

“Het is overweldigend, hè?” zei Aurelia, die naast me staat met een begripvolle glimlach. “Tedereen reageert zo de eerste keer.”

“Het is...” Ik zoek naar woorden. “Het is ongelooflijk. Maar ook een beetje eng.”

“Eng? Waarom?”

Ik kijk naar de mensen die door de lucht vliegen alsof ze vleugels hebben.

Naar de bloemen die zingen in tuinen die aan niets vastzaten. Naar de waterval die omhoog stroomt in plaats van naar beneden.

“Omdat het betekent dat alles wat ik dacht te weten over de wereld... verkeerd was.”

Aurelia knikt langzaam. “Dat gevoel ken ik. Ik was ook ooit zestien en verward over mijn krachten.”

“Jij bent ook een Sluierwachter?”

“Ik was een Sluierwachter. Nu ben ik meer een... gids. Iemand die nieuwe Sluierwachters helpt hun weg te vinden.”

Ze begint te lopen over een pad dat van licht gemaakt lijkt te zijn. Ik volg haar, het boek van Tess nog steeds stevig tegen mijn borst gedrukt.

“Aurelia?” zei ik terwijl we lopen. Mijn hart klopt sneller. “Die mannen die me achtervolgden... die Raad... wat wilden ze van me?”

Haar gezicht betreft. “Dat is een lang verhaal. En geen prettig verhaal.”

“Ik wil het weten.”

Ze stopt bij een fontein waar het water in kleine sterretjes omhoog danst.

“De Raad is een organisatie die beweert Sluierwachters te beschermen.

Maar in werkelijkheid willen ze ons controleren.”

“Controleren? Hoezo?”

“Omdat ze bang zijn voor wat we kunnen doen. Sluierwachters zijn krachtig, Chloe. We kunnen tussen werelden reizen, gedachten lezen, de

realiteit zelf beïnvloeden. Voor mensen die macht willen, zijn we ofwel een bedreiging, ofwel een hulpmiddel.”

Ik denk aan de man met de te lichte ogen. Aan de manier waarop hij naar me keek, alsof ik een object was in plaats van een persoon.

“En wat doen ze met Sluierwachters die ze vangen?” vraag ik. “Echt waar?”

Aurelia is even stil. “Ze trainen ze. Dwingen ze om hun krachten te gebruiken voor de doelen van de Raad. Zonder keuze. En als ze weigeren...”

“Wat dan?”

“Dan zorgen ze ervoor dat ze niet meer kunnen weigeren.”

Een koude rilling loopt over mijn rug. “Bedoel je dat ze hen... doden?”

“Erger. Ze breken hun geest. Maken van hen slaafse soldaten die geen eigen wil meer hebben.”

Ik ga op de fonteinrand zitten, plotseling duizelig. Mijn handen trillen.

“Shit. En ik ben maar net ontsnapt.”

“Je bent niet ontsnapt,” zei Aurelia, en ze gaat naast me zitten. “Je bent gered. Door je eigen kracht.”

“Hoe bedoel je?”

“Dat portaal dat je opende, had je niet moeten kunnen. Nieuwe Sluierwachters hebben maanden, soms jaren training nodig voordat ze portalen kunnen maken.”

“Maar ik wist niet eens wat ik deed. Het gebeurde gewoon.”

“Precies. Dat betekent dat je krachten veel sterker zijn dan normaal. Veel sterker dan de Raad had verwacht.”

Ik kijk naar mijn handen. Ze zien er gewoon uit. Normale handen van een zestienjarig meisje. Niets bijzonders.

“Ik voel me niet sterk,” zei ik. “Ik voel me vooral verward en bang.”

“Dat is normaal. Kracht zonder begrip is eng. Maar daarom ben je hier, om te leren.”

“Wat moet ik leren?”

Aurelia staat op en steekt haar hand uit. “Kom. Ik laat je de Academie zien.”

We lopen verder door de kristallen stad. Overal zie ik wonderen. Een man die muziek uit zijn vingers laat stromen. Een vrouw die bloemen laat groeien door ze aan te raken. Kinderen die verstoppertje spelen door onzichtbaar te worden.

“Zijn dit allemaal Sluierwachters?” vraag ik.

“Sommigen wel. Anderen zijn gewoon inwoners van de Tussenwereld. Elfen, feëen, draken in menselijke vorm. De Tussenwereld is een veilige haven voor alle magische wezens.”

“Draken?” Ik kijk om me heen, half verwachtend een draak te zien.

Aurelia lacht. “Maak je geen zorgen. Ze bijten niet. Meestal.”

We komen bij een enorm gebouw dat eruitziet alsof een kasteel en een bibliotheek een baby hebben gekregen. Het is gemaakt van hetzelfde kristal als de rest van de stad, maar het gloeit van binnenuit met een warm, gouden licht.

“De Academie,” zei Aurelia trots. “Hier leren Sluierwachters hun krachten te beheersen.”

“Het is prachtig.”

“Wacht maar tot je de binnenkant ziet.”

We lopen naar de grote deuren, die openzwaaien zonder dat iemand ze aanraakt. Binnen is het nog indrukwekkender. De hal is zo groot dat je er een voetbalveld in kwijt kon, met een plafond dat zo hoog is dat ik de bovenkant niet kan zien. Overal zweven boeken, leerlingen die door de lucht vliegen, en leraren die dingen doen die fysiek onmogelijk zouden moeten zijn.

“Aurelia!” Een jongen van ongeveer mijn leeftijd komt op ons afgerend. Hij heeft donkerblond haar en groene ogen, en hij glimlacht alsof hij net de loterij heeft gewonnen. “Is dit de nieuwe leerling?”

“Dit is Chloe,” zei Aurelia. “Chloe, dit is Thomas. Hij is een van onze beste leerlingen.”

“Hoi,” zei ik verlegen.

“Hoi!” Thomas schudt enthousiast mijn hand. “Welkom in de Academie! Je gaat het hier geweldig vinden. We hebben de beste leraren, de mooiste bibliotheek, en het eten is echt niet slecht voor schooleten.”

Ik kan niet anders dan glimlachen om zijn enthousiasme. “Dank je.”

“Thomas,” zei Aurelia, “zou jij Chloe een rondleiding kunnen geven? Ik moet een paar dingen regelen.”

“Natuurlijk!” Thomas kijkt me aan. “Kom op, ik laat je alles zien.”

Aurelia legt een hand op mijn schouder. “Maak je geen zorgen. Je bent hier veilig. En Thomas is een goede gids.”

Ze loopt weg, haar lange jurk ruisend over de kristallen vloer.

“Oké,” zei Thomas, “waar wil je beginnen? De bibliotheek? De trainingszalen? De keuken?”

“Eh... wat jij het beste vindt.”

“De bibliotheek dan. Die is echt bizar.”

We lopen door gangen die lijken te zijn gemaakt van gevangen zonlicht. Onderweg schiet een groepje leerlingen langs ons heen, lachend, achter een zwevende stapel boeken aan alsof het een voetbal is. Iemand roept iets in een taal die ik niet ken, en toch begrijp ik de toon: betrapt. Verderop hangt een bordje dat zichzelf steeds herschrijft — regels die veranderen terwijl ik kijk.

“Je went eraan,” zei Thomas, alsof hij mijn gezicht kan lezen.

Overal zie ik leerlingen, sommigen zien er menselijk uit, anderen duidelijk niet. Een meisje met puntoren zit in een hoek een boek te lezen dat zichzelf omsloeg. Een jongen met blauwe huid oefent met het laten verdwijnen van voorwerpen.

“Hoe lang zit jij hier al?” vraag ik aan Thomas.

“Drie jaar. Ik kwam hier toen ik dertien was.”

“Zo jong?”

“Mijn krachten manifesteerden zich vroeg. Ik kon plotseling door muren lopen. Mijn ouders dachten dat ik bezeten was.”

“En nu?”

Thomas haalt zijn schouders op. “Nu weten ze niet eens meer dat ik besta. De Raad heeft hun herinneringen aangepast.”

Ik stop met lopen. “Wat?”

“Dat doen ze altijd,” zei hij snel, en zijn glimlach is weg. “Als een Sluierwachter wordt gevonden, wissen ze de herinneringen van familie en vrienden. Alsof we nooit hebben bestaan.” Hij slikt. “Dat hebben ze bij jouw moeder waarschijnlijk ook al gedaan. Het gebeurt... automatisch.”

Mijn hart begint sneller te kloppen. “Bedoel je dat mijn moeder...?”

Ik kan de zin niet afmaken.

Thomas' gezicht verandert. “Sorry. Ik had het niet zo hard moeten zeggen.”

Ik leun tegen de muur, plotseling misselijk. *Mama. Mijn lieve, bezorgde mama die altijd een pijnstillertje voor me haalt en zegt dat alles goed zal komen.* Het beeld van haar gezicht schiet door me heen — en meteen daarna het lege gat dat de Raad ervan heeft gemaakt. Alsof iemand met een gum over mijn leven is gegaan.

“Gaat het?” vraag Thomas bezorgd.

“Nee,” zei ik eerlijk. “Helemaal niet.”

“Hey,” zei Thomas zacht, en hij legt een hand op mijn arm. “Ik weet dat het zwaar is. Maar het wordt beter, echt waar.”

“Hoe kan het beter worden? Mijn moeder weet niet eens meer dat ik besta!”

“Omdat je hier een nieuwe familie vindt. Kijk.” Hij wijst naar de leerlingen om ons heen. “We maken allemaal hetzelfde door. We begrijpen elkaar.”

Ik veeg mijn ogen af. “Sorry. Ik ben normaal niet zo’n janker.”

“Je hoeft je niet te verontschuldigen. Toen ik hier kwam, heb ik twee weken lang gehuild.”

“Twee weken?”

“Twee weken. Aurelia heeft me uiteindelijk een slaapdrankje moeten geven omdat ik de andere leerlingen wakker hield.”

Ondanks alles moet ik een beetje glimlachen.

“En nu?” vraag ik, mijn stem schor.

“Nu is dit mijn thuis. En deze mensen zijn mijn familie.” Hij kijkt me aan, serieus nu. “Dat zal voor jou ook gebeuren.”

We lopen verder door de gang. Thomas wijst naar verschillende deuren.

“Dat is de bibliotheek,” zei hij, wijzend naar dubbele deuren van donker hout. “Daar staan alle boeken over magie die ooit zijn geschreven. En ik bedoel echt alle boeken, ook die uit werelden die nog niet zijn ontdekt.”

“Hoe is dat mogelijk?”

“Magie,” zei hij met een grijns. “Magie.”

We passeren een deur waar vreemde geluiden uit komen: gekrijs, gebonk, en iets wat klinkt als een explosie.

“En dat?”

“Praktijklokaal voor gevorderde leerlingen. Ze oefenen met het oproepen van elementaire wezens.”

“Elementaire wezens?”

“Wezens gemaakt van vuur, water, aarde of lucht. Best cool, maar ook gevaarlijk als je niet weet wat je doet.”

Een meisje komt de deur uit rennen, haar haar in brand. Ze ziet er niet paniekerig uit, eerder geïrriteerd.

“Stomme vuurgeest,” mompelt ze terwijl ze voorbijloopt. “Ik zei toch dat hij niet zo groot moest worden.”

Thomas lacht. “Dat is Elena. Ze is echt goed met elementaire wezens, maar ze heeft een beetje een temperament.”

“Net als haar vuurgeesten, zo te zien.”

“Precies.”

We komen bij een grote deur met een bordje erop:

BEGINNERSTRAINING.

“Dit wordt jouw lokaal,” zei Thomas. “Hier leer je de basis.”

“Zoals wat?”

“Meditatie, concentratie, je krachten onder controle krijgen. Saai spul, maar wel belangrijk.”

Hij opent de deur. Binnen zitten ongeveer tien leerlingen in een kring op kussens. Ze hebben allemaal hun ogen dicht en zien er heel vredig uit.

“Visualiseer je innerlijke kracht,” zei een zachte stem. “Voel hoe die door je lichaam stroomt.”

De lerares is een vrouw van middelbare leeftijd met grijs haar en vriendelijke ogen. Ze draagt een simpele blauwe jurk en heeft iets kalmerends over zich.

“Dat is mevrouw Seraphine,” fluisterde Thomas. “Ze is de beste lerares voor beginners.”

Een van de leerlingen opent zijn ogen, een jongen van ongeveer veertien met rood haar en sproeten.

“Ik voel helemaal niks,” zei hij gefrustreerd.

Mevrouw Seraphine kijkt hem even aan, rustig maar scherp. “Geduld, Damien. Kracht komt niet door het te forceren, maar door het toe te laten.”

“Makkelijk gezegd,” mompelt Damien.

Mevrouw Seraphine ziet ons bij de deur staan. “Thomas? Heb je onze nieuwe leerling meegebracht?”

“Ja, mevrouw. Dit is Chloe.”

Alle ogen richten zich op mij. Ik voel mijn wangen warm worden.

“Welkom, Chloe,” zei mevrouw Seraphine warm. “Kom binnen. We waren net bezig met een basisoefening.”

Ik loop aarzelend naar binnen. Thomas geeft me een bemoedigend knikje en vertrekt.

“Ga maar zitten,” zei mevrouw Seraphine, wijzend naar een leeg kussen in de kring. “Ontspan je.”

Ik ga zitten, het boek van Tess nog steeds in mijn armen.

“Wat is dat?” vraag een meisje met donker haar en nieuwsgierige ogen.

“Een boek,” zei ik. “Van mijn beste vriendin.”

“Mag ik het zien?”

Ik aarzelde, maar geef het dan aan haar. Ze slaat het open en haar ogen worden groot.

“Dit is geschreven in het Oude Schrift,” zei ze ademloos. “Ik heb dit nog nooit gezien.”

“Het Oude Schrift?” vraag ik.

Mevrouw Seraphine komt dichterbij. “Mag ik?”

Het meisje geeft het boek aan haar. Mevrouw Seraphine kijkt ernaar en fronst.

“Dit is heel oud,” zei ze. “En heel krachtig. Waar heb je dit gekregen, Chloe?”

“Van mijn vriendin Tess. Het was van haar overgrootmoeder.”

“Interessant. De meeste exemplaren van dit boek zijn vernietigd door de Raad.”

“Waarom?”

“Omdat het de waarheid vertelt over Sluierwachters. Over onze geschiedenis, onze krachten, onze rechten.” Ze geeft het boek terug aan mij. “Bewaar dit goed. Het is waardevol.”

Ik klem het boek tegen me aan. Het is het enige wat ik nog heb van thuis.

“Oké, iedereen,” zei mevrouw Seraphine. “Laten we verdergaan met de oefening. Chloe, doe gewoon mee. Sluit je ogen en probeer je kracht te voelen.”

Ik doe mijn ogen dicht en probeer me te concentreren. Maar in plaats van kracht voel ik vooral verwarring en verdriet.

“Adem diep in,” zei mevrouw Seraphine. “En uit. Laat alle spanning wegvloeien.”

Ik probeer het, maar mijn gedachten blijven afdwalen naar mama. *Was ze me nu aan het zoeken? Of weet ze echt niet meer dat ik besta?*

“Ik voel iets!” roept een van de andere leerlingen plotseling.

Ik open mijn ogen. Een meisje van ongeveer mijn leeftijd heeft haar handen opgeheven, en er dansen kleine lichtjes tussen haar vingers.

“Goed zo, Zara,” zei mevrouw Seraphine. “Heel goed.”

Zara grijnst trots. “Het voelt warm. En tintelig.”

“Dat is je kracht die zich manifesteert. Probeer het vast te houden, maar forceer het niet.”

Ik kijk naar de lichtjes tussen Zara’s vingers. Ze zijn prachtig, als kleine sterren die dansen in haar handpalmen.

“Hoe doe je dat?” vraag ik.

“Ik stel me voor dat er licht in mijn hart zit,” zei Zara. “En dan laat ik het naar mijn handen stromen.”

Ik probeer hetzelfde. Sluit mijn ogen en stel me licht voor in mijn borst. Maar in plaats van warmte voel ik kou. En in plaats van licht zie ik duisternis.

En toen hoor ik de stemmen weer.

Niet de gedachten van mijn klasgenoten deze keer. Andere stemmen.

Oudere stemmen. Stemmen die spreken in talen die ik niet ken, maar toch begrijp.

De Erfgename is ontwaakt. De tijd van wachten is voorbij. Ze moet voorbereid worden. De Raad mag haar niet krijgen.

“Chloe?” Mevrouw Seraphine’s stem klinkt bezorgd. “Gaat het?”

Ik open mijn ogen. Iedereen staart naar me. En ik begrijp waarom.

Om me heen zweven boeken. Niet één of twee, maar alle boeken in het lokaal. Ze cirkelen rond me alsof ik een magneet ben.

“Wat de...” fluisterde Damien.

“Taalgebruik,” zei mevrouw Seraphine automatisch, maar haar ogen laten me niet los. “Chloe, kun je de boeken laten zakken?”

“Ik... ik weet niet hoe.”

“Concentreer je. Stel je voor dat ze naar beneden zweven.”

Ik probeer het, maar de boeken blijven cirkelen. En de stemmen worden luider.

Ze is sterker dan we dachten. Te sterk voor haar leeftijd. De Raad zal haar willen hebben. We moeten haar beschermen.

“Ik kan ze niet stoppen,” zei ik paniekerig.

Mevrouw Seraphine komt naar me toe. “Rustig. Adem diep in. Kracht komt vanbinnen, niet van paniek.”

Maar ik kan niet rustig blijven. Want plotseling begrijp ik wat de stemmen zeggen. En mijn adem stopt.

Ik ben niet zomaar een Sluierwachter. Ik ben iets anders. Iets wat de Raad per se wil hebben.

En ik heb geen idee wat dat betekent.

“Chloe,” zei mevrouw Seraphine kalm, “kijk naar mij. Alleen naar mij.”

Ik probeer me op haar te concentreren, maar de boeken blijven cirkelen en de stemmen worden luider.

De Erfgename moet geleid worden. Haar kracht is te groot voor deze wereld. De Oude Wegen openen zich.

“Wat zijn die stemmen?” fluisterde ik.

Mevrouw Seraphine verstijft. “Welke stemmen?”

“Je hoort ze niet? Ze praten over een Erfgename. Over Oude Wegen.”

De andere leerlingen kijken elkaar angstig aan. Zara’s lichtjes zijn gedoofd en ze drukt zich tegen de muur.

Mevrouw Seraphine’s blik wordt zachter, maar haar stem blijft stevig.

“Chloe, probeer de stemmen te negeren. Focus op mijn stem. Alleen mijn stem.”

Maar dat is onmogelijk. De stemmen klinken alsof ze vanuit de muren komen, vanuit de lucht zelf.

Ze hoort ons. Natuurlijk hoort ze ons. Ze is de Erfgename. Maar ze is nog niet klaar. De Raad komt eraan.

Bij die laatste woorden schieten de boeken plotseling naar de grond. Ze vallen met een harde klap, en de stilte die volgt is oorverdovend.

“Wat betekent dit allemaal?” vraag ik met trillende stem.

Mevrouw Seraphine kijkt naar de andere leerlingen. “Jullie kunnen gaan.

De les is afgelopen voor vandaag.”

“Maar mevrouw...” begint Damien.

Ze kijkt hem één keer aan. “Nu.”

De leerlingen pakken hun spullen en vertrekken, maar niet zonder nieuwsgierige blikken naar mij te werpen. Alleen Zara blijft even staan.

“Het komt wel goed,” zei ze tegen mij. “Je bent niet de enige die rare dingen meemaakt hier.”

Ik knik, dankbaar dat ze niet staart alsof ik een monster ben.

Toen ben ik alleen met mevrouw Seraphine.

“Ga zitten,” zei mevrouw Seraphine, wijzend naar een stoel.

Ik ga zitten, het boek nog steeds tegen me aangedrukt.

“Chloe, wat ik je nu ga vertellen mag je aan niemand doorvertellen.

Behalve aan Aurelia.”

“Oké.”

“Je bent geen gewone Sluierwachter. Dat wisten we al vanaf het moment dat je hier aankwam.”

Mijn adem stopt. “Hoe bedoel je?”

“De manier waarop je dat portaal opende. De kracht die je uitstraalt. En nu deze stemmen...” Ze schudt haar hoofd. “Dit zijn allemaal tekenen.” “Tekenen waarvan?”

Mevrouw Seraphine is even stil. “Heb je ooit gehoord van de Erfgenamen?”

“Alleen van die stemmen net.”

“Erfgenamen zijn Sluierwachters met een speciale bestemming. Ze zijn geboren met krachten die veel groter zijn dan normaal. En ze hebben een belangrijke rol te spelen in de toekomst van alle werelden.”

Mijn mond wordt droog. “En u denkt dat ik...?”

“Ik denk dat je mogelijk een Erfgename bent, ja.”

“Maar ik ben gewoon Chloe. Ik kom uit Amsterdam-Noord. Ik ben niemand bijzonders.”

Mijn stem klinkt dun, alsof hij niet bij me hoort. *Ik wil terug naar vanmorgen. Naar wiskunde. Naar een wereld waar “bijzonder” gewoon betekent dat je een goed cijfer haalt.*

“Dat dachten alle Erfgenamen in het begin.” Mevrouw Seraphine gaat tegenover me zitten. “Vertel me eens over je familie. Je ouders.”

“Mijn moeder is gewoon... gewoon mama. Ze werkt als administratief medewerker. En mijn vader...” Ik stop.

“Wat is er met je vader?”

“Die heb ik nooit gekend. Mama zegt dat hij wegging toen ik klein was.”

“Heeft ze je ooit verteld waarom?”

“Nee. Ze wordt altijd verdrietig als ik ernaar vraag, dus ik doe het niet meer.”

Mevrouw Seraphine knikt langzaam. “Dat verklaart veel.”

“Wat verklaart het?”

“Erfgenamen zijn vaak kinderen van krachtige Sluierwachters. Als je vader ook een Sluierwachter was...”

“Dan zou ik dat toch weten? Dan zou mama dat toch hebben verteld?”

“Niet als ze probeerde je te beschermen. De Raad jaagt al generaties lang op Erfgenamen. Als je moeder wist wat je was, zou ze alles doen om je verborgen te houden.”

Ik denk aan mama's bezorgde blikken de laatste weken. Aan de manier waarop ze altijd zegt dat ik ‘gevoelig’ ben. *Alsof ze meer weet dan ze laat merken.*

“Maar nu ben ik hier. En de Raad weet waar ik ben.”

“Nee, dat weten ze niet. De Tussenwereld is beschermd. Ze kunnen hier niet komen.”

“En als ik weer naar mijn eigen wereld ga?”

Mevrouw Seraphine kijkt me verdrietig aan. “Dan pakken ze je binnen een dag.”

De waarheid raakt me als een klap in mijn gezicht. *Ik kan nooit meer naar huis. Ik zal mama nooit meer zien. Tess nooit meer spreken.*

“Er moet toch iets zijn wat ik kan doen?”

“Er is iets. Maar het is gevaarlijk.”

“Wat dan?”

“Je krachten volledig ontwikkelen. Zo sterk worden dat de Raad je niet meer kan pakken.”

“En hoelang duurt dat?”

“Voor de meesten duurt het jaren.” Ze haalt haar schouders op. “Bij jou... weet niemand het.”

Plotseling gaat de deur open. Aurelia komt binnen, haar gezicht bezorgd.

“Ik voelde een krachtige energie-uitbarsting,” zei ze. “Is alles goed?”

“Chloe heeft zojuist de Oude Stemmen gehoord,” zei mevrouw Seraphine.

Aurelia’s ogen worden groot. “Nu al? Maar ze is er nog maar een paar uur.”

“Ik weet het. Het bevestigt onze vermoedens.”

“Welke vermoedens?” vraag ik.

Aurelia en mevrouw Seraphine kijken elkaar aan.

“We denken dat jij de Erfgename bent waar de profetieën over spreken,” zei Aurelia uiteindelijk.

“Welke profetieën?”

“Oude voorspellingen over een Sluierwachter die de balans tussen de werelden zal herstellen. Iemand die de Raad zal verslaan en vrede zal brengen.”

Ik lach, maar het klinkt bitter. “Jullie hebben de verkeerde persoon. Ik kan niet eens mijn eigen krachten controleren.”

“Nog niet,” zei Aurelia. “Maar dat ga je leren.”

“En als ik het niet wil leren? Als ik gewoon een normaal leven wil?”

Mevrouw Seraphine’s blik wordt zachter. “Je hebt altijd een keuze.”

“Maar?”

“Maar sommige keuzes hebben gevolgen waar je mee moet leven,” zei Aurelia.

Ik voel het in mijn borst trekken, alsof er een touw strak wordt aangetrokken. *Ik wil nee zeggen. Ik wil opstaan en wegrekken. Terug naar de deur, terug naar het platform, terug naar Tess.*

Maar ik zie mama voor me. En dat lege gat.

Ik kijk naar het boek in mijn handen. *Tess had gezegd dat ik het nodig zou hebben. Misschien had ze gelijk.*

“Oké,” zei ik uiteindelijk, en mijn stem trilt. “Wat moet ik doen?”

Aurelia glimlacht. “Eerst ga je rusten. Morgen beginnen we met je training.”

“Wat voor training?”

“Alles. Vechten, magie, geschiedenis, strategie. Als je echt de Erfgenome bent, hebben we veel werk te doen.”

Ze lopen met me mee naar buiten. De zon, of wat er voor de zon doorging in de Tussenwereld, begint onder te gaan, en de hemel kleurt in tinten van goud en paars.

“Aurelia?” zei ik terwijl we lopen. “Die stemmen die ik hoorde... wie waren dat?”

“De Oude Wachters. Sluierwachters die al lang geleden zijn gestorven, maar hun geest hebben achtergelaten om toekomstige generaties te begeleiden.”

“En ze denken dat ik de Erfgenome ben?”

“Ze weten dat je de Erfgenome bent. De vraag is of jij klaar bent om te accepteren wat dat betekent.”

Ik kijk omhoog naar de vreemde sterren die beginnen te verschijnen aan de hemel van de Tussenwereld.

Gisteren was ik nog gewoon Chloe geweest. Een zestienjarig meisje dat zich zorgen maakte over wiskundetoetsen en of haar haar wel goed zat.

Nu ben ik blijkbaar de Erfgenome. Iemand die de wereld moet redden.

Het is alsof mijn ribben te klein zijn voor mijn adem.

Maar voor het eerst sinds weken voel ik ook iets anders.

Hoop.

Misschien kan ik dit. Misschien ben ik sterker dan ik dacht.

Misschien, heel misschien, kan ik een manier vinden om terug naar huis te gaan zonder dat de Raad me zal pakken.

Maar eerst moet ik leren wie ik werkelijk ben.

En dat begint morgen.

3

Ik word wakker in een bed dat te zacht is. Niet dat ik klaag. Tess' bank is vaak genoeg mijn "logeerplek" geweest om dit als een upgrade te voelen. Maar het voelt vreemd om wakker te worden in een kamer die niet de mijne is, in een wereld die niet de mijne is, met een bestemming die ik nooit heb gewild.

Zonlicht, of wat er voor zonlicht doorgaat in de Tussenwereld, stroomt door het raam naar binnen. Het is warmer dan normaal zonlicht, en het heeft een gouden gloed die alles in de kamer doet glanzen.

Mijn kamer. Aurelia heeft me gisteravond naar een slaapzaal gebracht waar nieuwe leerlingen verblijven. Het is een mooie kamer: kristallen muren, een bed dat eruitziet alsof het uit wolken is gemaakt, en een bureau waar het boek van Tess nu op ligt.

Ik kijk ernaar alsof het me kan vasthouden. Alsof dat ene stuk leer en papier kan bewijzen dat Tess echt bestaat. Dat Amsterdam-Noord echt bestaat. Dat ik niet zomaar wakker zal worden en ontdekken dat dit een koortsdroom is.

Ik ga rechtop zitten en kijk om me heen. Er zijn nog drie andere bedden in de kamer, maar die zijn leeg. Blijkbaar ben ik op dit moment de enige nieuwe leerling.

Of de enige die niet kan slapen.

Ik heb de hele nacht liggen woelen, mijn hoofd vol vragen en zorgen. *Was mama me aan het zoeken? Wist ze echt niet meer dat ik besta? En wat betekent het om een Erfgename te zijn?*

Er wordt zacht op de deur geklopt.

"Binnen," zeg ik.

Thomas steekt zijn hoofd om de deur. "Goedemorgen! Heb je goed geslapen?"

"Niet echt."

"Dat is normaal. De eerste nacht is altijd moeilijk." Hij komt binnen met een dienblad. "Ik heb ontbijt voor je meegebracht."

“Dank je.” Ik kijk naar het dienblad. Er staan dingen op die ik herken: brood, fruit, iets wat eruitziet als yoghurt. Maar er zijn ook dingen die ik nog nooit heb gezien. Paarse bessen die gloeien. Een drankje dat van kleur verandert terwijl ik ernaar kijk.

“Wat is dat?” vraag ik, wijzend naar het drankje.

“Stemmingthee. Het past zich aan hoe je je voelt. Als je verdrietig bent, smaakt het naar chocola. Als je boos bent, naar munt. Als je gelukkig bent, naar...” Hij denkt na. “Eigenlijk weet ik niet hoe geluk smaakt.”

Hij zegt het luchtig, maar zijn blik is ergens anders.

Ik neem een slokje van de thee. Het smaakt naar warme melk met honing, troostend en vertrouwd. *Blijkbaar voel ik me nostalgisch.*

“Thomas?” zeg ik. “Wat weet jij van Erfgenamen?”

Hij gaat op de rand van mijn bed zitten. “Niet veel. Het zijn verhalen, meestal. Legendes over Sluierwachters die de wereld zouden redden.”

“Maar je gelooft er niet in?”

“Ik weet het niet. Ik bedoel, magie bestaat. Andere werelden bestaan. Waarom zouden Erfgenamen niet bestaan?”

“Omdat het te veel is. Ik ben gewoon Chloe. Ik kan niet eens mijn wiskundehuiswerk maken zonder hulp.”

Thomas lacht. “Wiskunde heeft niks te maken met het redden van de wereld.”

“Hoe weet je dat?”

“Omdat ik heel goed ben in wiskunde, en ik kan nog geen plant in leven houden.”

Ondanks alles moet ik glimlachen. “Punt voor jou.”

“Luister,” zegt Thomas, en zijn stem wordt serieus. “Ik weet niet of je de Erfgename bent of niet. Maar ik weet wel dat je gisteren een portaal opende zonder training. Dat je boeken liet zweven zonder het te proberen. En dat de Oude Stemmen tegen je praten.”

“En wat betekent dat?”

“Dat betekent dat je bijzonder bent. En bijzondere mensen kunnen bijzondere dingen doen.”

Er wordt weer geklopt. Deze keer komt Aurelia binnen.

“Goedemorgen, Chloe. Klaar voor je eerste echte dag?”

“Zo klaar als ik kan zijn, denk ik.”

“Mooi. Thomas, bedankt voor het ontbijt. Kun je Chloe over een halfuur naar de bibliotheek brengen?”

“Natuurlijk.”

Aurelia wil weglopen, maar draait zich dan om. “O, en Chloe? Trek iets comfortabels aan. We gaan vandaag veel bewegen.”

Toen ze weg is, kijk ik naar Thomas. “Veel bewegen?”

“Waarschijnlijk vechtraining. Alle Sluierwachters leren vechten.”

“Ik heb nog nooit gevochten in mijn leven.”

“Dat leer je wel. Elena is een goede lerares.”

“Elena? Het meisje met het brandende haar?”

“Ja. Ze lijkt een beetje eng, maar ze is eigenlijk heel aardig. En ze kan je leren hoe je je krachten kunt gebruiken in een gevecht.”

Ik eet mijn ontbijt op terwijl Thomas me vertelt over de verschillende lessen. Geschiedenis van de Sluierwachters. Theorie van interdimensionaal reizen. Basismagie. Het klinkt als een normale school, maar dan met veel meer kans om per ongeluk iets op te blazen.

“Thomas?” zeg ik toen ik klaar ben met eten. “Mis je je thuis?”

Hij is even stil. “Elke dag. Maar het wordt minder erg.”

“Wordt het echt minder?”

“Ik beloof het. Je zult nieuwe dingen vinden om van te houden. Nieuwe mensen die belangrijk voor je worden.”

“Zoals wie?”

“Zoals Elena, die me heeft geleerd hoe ik mijn krachten kan gebruiken zonder door muren te vallen. Zoals Damien, die altijd grappen maakt, ook al is hij slecht in magie. Zoals Aurelia, die me het gevoel geeft dat ik ergens thuishoor.”

“En mevrouw Seraphine?”

“Die is als een moeder voor ons allemaal. Streng maar lief.”

Ik sta op en loop naar het raam. Buiten zie ik leerlingen over het terrein lopen. Sommigen vliegen, anderen lopen gewoon. Een paar zitten in de tuin te studeren, hun boeken zwevend boven hun hoofden.

“Het is zo anders dan thuis,” zeg ik.

“Dat is het. Maar anders hoeft niet per se slecht te zijn.”

Ik kleed me om in de kleren die Aurelia voor me heeft klaargelegd: een comfortabele broek en een shirt die eruitzien als normale kleding, maar die voelen alsof ze van lucht zijn gemaakt. Licht en ademend, maar ook sterk.

“Klaar?” vraagt Thomas.

“Klaar.”

We lopen door de gangen van de Academie. Het is drukker dan gisteren. Leerlingen haasten zich naar lessen, leraren lopen met stapels boeken, en

overal is het geluid van magie. Gezoem, gekraak, en af en toe een kleine explosie.

“Is het altijd zo chaotisch?” vraag ik.

“Dit is nog rustig. Je had hier moeten zijn toen Damien probeerde een draak op te roepen.”

“Een draak?”

“Een kleine. Maar hij had de spreuk verkeerd uitgesproken, dus in plaats van een draak kreeg hij een gigantische kikker die vuurspuwde.”

“Wat gebeurde er toen?”

“Mevrouw Seraphine heeft de kikker terug veranderd in een normale kikker. Damien mocht een week lang de bibliotheek schoonmaken.”

We komen bij de bibliotheek. De deuren zijn nog indrukwekkender dan gisteren: hoog, breed, en bedekt met symbolen die lijken te bewegen als je er niet direct naar kijkt.

“Veel succes,” zegt Thomas. “Ik zie je bij de lunch.”

“Wacht,” zeg ik. “Ga je niet mee?”

Thomas schudt zijn hoofd. “Nee. Dit is alleen voor jou.”

Hij trekt een scheve glimlach, maar zijn ogen blijven serieus. “We weten nog niet wat jouw kracht precies doet. We hebben alleen gezien dat je... sterker bent dan de meeste Sluierwachters hier.”

Hij haalt zijn schouders op, alsof hij het luchtig wil maken. “Dus krijg jij geen standaardles. Jij krijgt maatwerk.”

Geweldig. Nog meer druk. Het woord ‘Erfgename’ voelt als een jas die iemand me heeft aangetrokken zonder te vragen of hij past. Ik trek aan de mouwen, alsof ik hem los kan maken, maar hij zit vast.

Ik duw de deuren open en stap de bibliotheek in.

Het is nog adembenemender dan ik me herinner van Thomas’ snelle rondleiding. Boekenkasten die tot aan het plafond reiken, zwevende boeken die zichzelf organiseren, en overal het zachte, gloeiende licht dat alle magische plekken in de Tussenwereld lijken te hebben.

“Chloel!” Aurelia zwaait naar me vanuit een hoek van de bibliotheek.

“Hier!”

Ik loop naar haar toe. Ze zit aan een grote tafel die vol ligt met boeken, kaarten, en vreemde voorwerpen die ik niet herken.

“Ga zitten,” zegt ze. “We hebben veel te bespreken.”

Ik ga zitten en kijk naar alle spullen op de tafel. “Wat is dit allemaal?”

“Jouw educatie. Als je echt de Erfgenome bent, moet je alles weten over de geschiedenis van de Sluierwachters. Over de Raad. Over de profetieën.”

Ze pakt een oud boek en slaat het open. De pagina's staan vol tekeningen van mensen die ik niet ken, maar die allemaal een bepaalde kracht uitstralen.

“Dit zijn alle bekende Erfgenamen uit de geschiedenis,” zegt Aurelia. “Er zijn er niet veel geweest. Misschien één per eeuw.”

“Wat gebeurde er met hen?”

Aurelia's gezicht betreft. “De meesten zijn jong gestorven. Vermoord door degenen die hun kracht wilden stelen, of opgebrand door hun eigen krachten.”

“Opgebrand?”

“Erfgenamen hebben zoveel kracht dat hun lichaam het soms niet aankan. Als ze hun krachten niet leren controleren...” Ze maakt haar zin niet af, maar ik begrijp het wel.

“Geweldig,” mompel ik. “Dus ik ga ofwel vermoord worden, of mezelf opblazen.”

“Niet als je leert hoe je je krachten moet beheersen. En daarom ben je hier.”

Aurelia slaat een andere pagina om. Deze keer zie ik een tekening van een man met donker haar en ogen die lijken te branden.

“Dit was Marcus de Grote,” zegt ze. “De laatste bekende Erfgenome voor jou. Hij leefde tweehonderd jaar geleden.”

“Wat gebeurde er met hem?”

“Hij versloeg een leger van duizend soldaten in zijn eentje. Maar de kracht die hij daarvoor gebruikte, vernietigde hem van binnenuit. Hij stierf drie dagen later.”

“Dat is bemoedigend.”

“Marcus had geen leraar. Geen gids. Hij moest alles zelf uitvogelen.”

Aurelia kijkt me aan. “Jij hebt ons.”

“En jullie weten hoe je een Erfgenome moet trainen?”

“We weten hoe we het moeten proberen.”

Niet bepaald geruststellend.

Aurelia pakt een kaart en spreidt die uit op de tafel. Het is geen gewone kaart. De lijnen bewegen, en ik kan kleine figuren zien die over de oppervlakte lopen.

“Dit is een kaart van alle bekende werelden,” zegt ze. “Kijk.”

Ik buig me over de kaart. Er zijn honderden kleine cirkels, allemaal verbonden door dunne lijnen die glinsteren als spinnenweb.

“Elke cirkel is een wereld,” legt Aurelia uit. “De lijnen zijn de paden tussen werelden, wat wij de Sluier noemen.”

“En Sluierwachters kunnen over deze paden reizen?”

“Sommigen wel. Maar de meesten kunnen alleen naar een paar werelden. Erfgenamen kunnen naar alle werelden reizen.”

“Alle werelden?”

“Alle werelden. Zelfs die nog niet ontdekt zijn.”

Ik staar naar de kaart. Er zijn zoveel cirkels dat ik ze niet kan tellen. Zoveel werelden, zoveel mogelijkheden.

“Waar komt de Raad vandaan?” vraag ik.

Aurelia wijst naar een cirkel die donkerder is dan de anderen. “Daar. Een wereld die ze Dominion noemen. Het is een kale, grijze plek waar creativiteit en individualiteit verboden zijn.”

“Klinkt gezellig.”

“Ze geloven dat chaos het grootste kwaad is. Dat alle werelden gecontroleerd moeten worden om orde te bewaren.”

“En daarom jagen ze op Sluierwachters?”

“Sluierwachters vertegenwoordigen vrijheid. Het vermogen om te kiezen waar je wilt zijn, wie je wilt zijn. Dat is het tegenovergestelde van wat de Raad wil.”

Ik kijk naar de kaart en probeer me voor te stellen hoe het zou zijn om naar al die werelden te kunnen reizen. Om te zien wat er allemaal bestaat buiten mijn kleine leven in Amsterdam-Noord.

“Aurelia?” zeg ik. “Waar kom ik vandaan? Ik bedoel, uit welke wereld?”

Ze wijst naar een cirkel die helderder gloeit dan de anderen. “Daar. Lumina. Een wereld van licht en kristal.”

“Zoals de Tussenwereld?”

“De Tussenwereld is gemodelleerd naar Lumina. Het is de mooiste wereld die er bestaat.”

“Waarom zijn mijn moeder en ik dan weggegaan?”

Aurelia’s gezicht betreft. “Omdat de Raad Lumina heeft aangevallen. Ze hebben de hoofdstad vernietigd en duizenden Sluierwachters gevangengenomen.”

Mijn hart slaat een slag over. “Wanneer?”

“Zestien jaar geleden.”

Precies toen ik werd geboren.